

Sygn. akt II AKa 326/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Tadeusz Kielbowicz (spr.)
Sędziowie:	SSA Cezariusz Baćkowski SSA Edward Stelmasik
Protokolant:	Anna Turek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Urszuli Piwowarczyk - Strugały

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2013 r.

sprawy **P. M.**

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

J. M. (1)

oskarżonej z art. 258 § 1 k.k., art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

A. M.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

A. P. (1)

oskarżonej z art. 258 § 1 k.k., art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 14 maja 2013 r. sygn. akt III K 407/12

I. zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. M. utrzymuje w mocy;

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonych J. M. (1), A. M. i A. P. (1) w ten sposób, że:

a) za opisany w punkcie II części wstępnej wyroku czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2012. 124) w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k. przypisany J. M. (1) w punkcie V części rozstrzygającej, A. M. w punkcie VIII, a A. P. (1) w punkcie X części rozstrzygającej na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 60 § 2 k.k. i art. 60 § 6 pkt. 2 k.k. wymierza następujące kary:

- J. M. (1) 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych;

- A. M. i A. P. (1) po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności po 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych;

b) przyjmuje, że rozwiązaniu uległy wymierzone w punkcie XIII części rozstrzygającej oskarżonym J. M. (1) i A. P. (1) kary łączne pozbawienia wolności i grzywny, a oskarżonemu A. M. kara łączna pozbawienia wolności;

III. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonych J. M. (1), A. M. i A. P. (1) utrzymuje w mocy;

IV. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeka następujące kary łączne:

- J. M. (1) 2 (dwa) lata pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych;

- A. P. (1) 2 (dwa) lata pozbawienia wolności i 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych;

- A. M. 2 (dwa) lata pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. zawiesza warunkowo oskarżonym J. M. (1), A. M. i A. P. (1) wykonanie orzeczonych wobec nich kar pozbawienia wolności na okres lat 5 (pięciu), a na podstawie art. 73 § 2 k.k. w związku z art. 65 § 2 k.k. oddaje ich pod dozór kuratora sądowego w okresie próby;

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonym okres ich zatrzymania od 23 kwietnia 2012r. do 24 kwietnia 2012r. – A. M. na poczet wymierzonej mu kary grzywny, a oskarżonym J. M. (1) i A. P. (1) na poczet wymierzonym im kar łącznych grzywny przyjmując, iż jest on równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;

VII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. (obrończyni oskarżanej J. M. (1)), adw. A. K. (obrończyni oskarżonego A. M.), adw. M. K. (1) (obrońcy oskarżonej A. P. (1)) po 600 zł tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę z urzędu oskarżonych w postępowaniu odwoławczym i po 138 zł tytułem zwrotu VAT;

VIII. zwalnia oskarżonych P. M., J. M. (1), A. M. i A. P. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za instancję odwoławczą

UZASADNIENIE

P. M., J. M. (1), A. M. i A. P. (1) zostali oskarżeni o to, że :

I. w okresie od 1 listopada 2011 r. do dnia 23 kwietnia 2012 r. we W. oraz innych miejscach, brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodziły również inne nieustalone osoby, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, mającej na celu popełnianie przestępstw stypizowanych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegających na wewnątrzspółnotowym nabywaniu znacznych ilości środków odurzających w postaci konopi indyjskich, polegającym na ich zakupie na terenie Królestwa Holandii, a następnie ich przewozie i obrocie nimi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

II. w okresie od 1 listopada 2011 r. do dnia 23 kwietnia 2012 r., na odcinku autostrady (...) rejonu (...) i innych miejscach, działając z góry powziętym zamiarem czynem ciągłym, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, wbrew przepisom ustawy, dokonali wewnątrzspółnotowego nabycia znacznych ilości środków odurzających w postaci konopi indyjskich w ilości nie mniejszej niż 8102,75 gramów netto, w ten sposób, iż dokonali co najmniej czterech zakupów wyżej wymienionych środków odurzających na terenie Królestwa Holandii, a następnie przewieźli je na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w tym w dniu 23 kwietnia 2012 r. dokonali ich przewozu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ilości 8101,45 gramów netto;

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 2012.124) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

P. M., J. M. (2) i A. P. (2) zostali oskarżeni o to, że :

III. w okresie od 1 listopada 2011 r. do dnia 23 kwietnia 2012 r. we W. i innych miejscowościach województwa (...), działając czynem ciągłym, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, wprowadzili do obrotu środki odurzające w postaci konopi indyjskich w nieustalonej ilości, w ten sposób, że P. M. i J. M. (1) przechowywali je w mieszkaniu A. P. (1), a następnie dokonywali ich sprzedaży nieustalonym osobom, zaś A. P. (1) w ten sposób, że na prośbę P. M. i J. M. (1) przechowywała je w swoim mieszkaniu, udostępniała je na żądanie wyżej wymienionym;

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2012.124.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

A. P. (1) została oskarżona o to, że:

IV. w dniu 23 kwietnia 2012 r. we W., wbrew przepisom ustawy, posiadała środki odurzające w ilości 0,16 grama konopi indyjskich;

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2012.124).

W wyroku z 14 maja 2013 r., sygn. akt: III K 407/12, Sąd Okręgowy we Wrocławiu wydał następujące rozstrzygnięcie:

I. oskarżonego **P. M.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

II. oskarżonego **P. M.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2012.124) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.

65 § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w liczbie 400 (czterystu) stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę w kwocie 50 (pięćdziesięciu) zł i karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

III. oskarżonego P. M. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2012.124) w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w liczbie 200 (dwieście) stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę w kwocie 50 (pięćdziesięciu) zł i karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

IV. oskarżoną **J. M. (1)** uznał za winną popełnienia czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył jej karę 1 (roku) i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

V. oskarżoną J. M. (1) uznał za winną popełnienia czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 2012.124) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył jej karę grzywny w liczbie 200 (dwustu) stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę w kwocie 50 (pięćdziesięciu) zł i karę 3 (trzech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

VI. oskarżoną J. M. (1) uznał za winną popełnienia czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył jej karę grzywny w liczbie 100 (sto) stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę w kwocie 50 (pięćdziesięciu) zł oraz karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

VII. oskarżonego **A. M.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

VIII. oskarżonego A. M. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2012.124) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w liczbie 200 (dwustu) stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę w kwocie 20 (dwudziestu) zł i karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

IX. oskarżoną **A. P. (1)** uznał za winną popełnienia czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

X. oskarżoną A. P. (1) uznał za winną popełnienia czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2012.124) w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył jej karę grzywny w liczbie 200 (dwustu) stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę w kwocie 20 (dwudziestu) zł i karę 3 (trzech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

XI. oskarżoną A. P. (1) uznał za winną popełnienia czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2012.124) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył jej karę grzywny w liczbie 100 (stu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę w kwocie 20 (dwudziestu) zł i karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

XII. oskarżoną A. P. (1) uznał za winną popełnienia czynu opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2012.124) i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył jej karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

XIII. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzekł w miejsce kar jednostkowych kary łączne:

- P. M. karę 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 500 (pięćset) stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę w kwocie 50 (pięćdziesiąt) zł;

- J. M. (1) karę 3 (trzech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, oraz grzywny w liczbie 200 (dwieście) stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę w kwocie 50 (pięćdziesiąt) zł;

- A. M. karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

- A. P. (1) karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę w kwocie 20 (dwudziestu) zł.

XIV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania:

- P. M. – od 23 kwietnia 2012 r. do 14 maja 2013 r.,

- J. M. (1) – od 23 kwietnia 2012 r. do 24 kwietnia 2012 r.,

- A. M. – od 23 kwietnia 2012 r. do 24 kwietnia 2012 r.,

- A. P. (1) – od 23 kwietnia 2012 r. do 24 kwietnia 2012 r.

XV. na podstawie art. 70 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2012.124) orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych o numerze Drz 28/12 poz. 1-2, 5-12, 14-36, na k. 1237-1239.

XVI. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. uznał za zbędne dowody rzeczowe dla postępowania i zwrócił:

- Prezydentowi W., ul. (...), (...)-(...) W., zatrzymany dowód rejestracyjny o numerze Drz (...) (k.32), wystawiony na nazwisko M. J. A., w związku z orzeczeniem przypadku pojazdu V. (...) nr rej. (...),

- A. P. (1), dowody rzeczowe o numerach Drz (...) (k.30), Drz (...) (k.139).

XVII. na podstawie art. 618 pkt 11 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz:

- Kancelarii Adwokackiej adw. M. S., kwotę 1.918,80 zł brutto, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonej J. M. (1),

- Kancelarii Adwokackiej adw. A. K., kwotę 1.918,80 zł brutto, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu A. M.,

- Kancelarii Adwokackiej adw. M. K. (2), kwotę 1.918,80 zł brutto, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonej A. P. (1).

XVIII. na podstawie art. 627 k.p.k., art. 633 k.p.k. zasądził od oskarżonych P. M., J. M. (1), A. M., A. P. (1), koszty sądowe na nich przypadające, przy czym zwolnił ich z uiszczenia opłaty.

Wyrok powyższy zaskarżyli obrońcy wszystkich oskarżonych.

Obrońca oskarżonego P. M. skarży wyrok w całości i wskazując przepisy art. 438 pkt 1-4 k.p.k. podnosi następujące zarzuty:

I. obrazę przepisów postępowania, a w szczególności art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. wynikający z pobieżnej – mimo obszerności uzasadnienia – niedostatecznie wnikliwej oraz niepełnej oceny materiału dowodowego, a także niezasadnego i nieprawidłowego ustalenia, iż oskarżony P. M., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, oraz uchybienia wymogom ustawowym w zakresie treści uzasadnienia wyroku (art. 424 § 1 k.p.k.).

II. obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 258 § 1 k.k. poprzez nieprawidłowe uznanie mimo braku dostatecznych dowodów i nie wyczerpania działaniem oskarżonego ustawowych znamion czynu wskazanych w dyspozycji przepisu (art. 258 § 1 k.k.), że oskarżony P. A. M. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej.

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający istotny wpływ na jego treść, skutkujący nieprawidłowe rozstrzygnięcie sprawy wynikający z przecenienia wartości dowodowej wyjaśnień współoskarżonych złożonych w śledztwie – zmienionych w toku postępowania karnego – i zeznań funkcjonariuszy Policji, uczestniczących w zatrzymaniu P. A. M. i współoskarżonych, przecenienia znaczenia innych dowodów zgromadzonych w sprawie – bilingi, treść rozmów telefonicznych, zapiski – oraz niezasadnego przypisania znaczenia dowodowego analizom Policji i materiałom o charakterze operacyjnym, nieprocesowym, co przy uwzględnieniu istniejących wątpliwości, stanowi o braku podstaw do uznania oskarżonego winnym popełnienia innych czynów przestępnych poza niewątpliwym niedozwolonym przewozem konopi indyjskich (czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii).

IV. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu za czyn wskazany w pkt II wyroku, wynikający z nieprawidłowego zakwalifikowania działania oskarżonego, jako działania w grupie przestępczej i implikowanego tym, niezasadnego zaostrzenia odpowiedzialności karnej na zasadzie przepisu art. 65 § 1 k.k. oraz niedostatecznego rozważenia i uwzględnienia wszystkich okoliczności podmiotowych i przedmiotowych sprawy (art. 58 § 1 i 2 k.p.k.).

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k. wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego P. M. od popełnienia czynów wskazanych w punktach I i III części wstępnej wyroku, i po dokonaniu korekty czynu wskazanego w punkcie II części wstępnej wyroku poprzez usunięcie z opisu działania „w zorganizowanej grupie przestępczej” i „wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami”, skazanie oskarżonego za czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2012.124) na karę 3 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 400 stawek dziennych po 50 zł każda stawka.

Obrończyni oskarżonej J. M. (3) skarży wyrok w całości i powołując się na przepis art. 438 pkt 3 k.p.k. stawia następujące zarzuty:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę jego rozstrzygnięcia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala przyjąć ponad wszelką wątpliwość, iż oskarżona J. M. (1) swoim zachowaniem wypełniała znamiona czynów opisanych w części wstępnej wyroku tj. art. 258 § 1 k.k., art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.; podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego w postaci zeznań świadków, funkcjonariuszy policji, zwłaszcza I. N., T. D.; współoskarżonych, jak również wyjaśnień samej oskarżonej wskazują, iż okoliczności podmiotowe i przedmiotowe czynów nie zostały jednoznacznie wyjaśnione i udowodnione; a zachowanie oskarżonej nie wypełniło znamion wskazanych wyżej przestępstw.

2) naruszenie art. 438 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k. i 7 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, polegające na dowolnej ocenie materiału dowodowego z pominięciem okoliczności korzystnych dla oskarżonej J. M. (1) poprzez:

a) uznanie, że dowody w postaci połączeń telefonicznych z dnia 23 kwietnia 2012 r. świadczą, iż oskarżona pilotując samochód P. M. miała faktyczną wiedzę na temat przewozu przez niego środków odurzających mimo, że wskazany dowód nie potwierdza, aby oskarżona świadomie współdziałała w przewozie niedozwolonych środków;

b) uznanie, że oskarżona w okresie od 1 listopada 2011 r. do 23 kwietnia 2012 r. czterokrotnie wraz z współoskarżonymi nabyła znaczne ilości środków odurzających, mimo, że brak jest dowodów potwierdzających wyjazd oskarżonej poza granice kraju w celu zakupu w/w środków oraz faktyczny nimi obrót;

c) sprzeczne z zasadami logiki uznanie, że zabezpieczone przez policję w mieszkaniu oskarżonej J. i P. M. dowody w postaci wagi elektronicznej, woreczków strunowych, jak również zapiski z rozliczeniami finansowymi stanowią jednoznaczny dowód rozprowadzenia narkotyków, mimo, że nie sposób wyciągnąć tak dalece idących wniosków uzasadniających uznanie oskarżonej winną.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońcy wnoszą o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie na rzecz obrońcy kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej w postępowaniu odwoławczym.

Obrońcy oskarżonego A. M. skarży wyrok w całości i na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 3 k.p.k. podnosi w apelacji następujące zarzuty i wnioski.

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżony w okresie od 1.11.2011 r. do dnia 23.04.2012 r. we W. oraz innych miejscach, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw stypizowanych w ustawie z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegającej na wewnątrzspółnotowym nabywaniu znacznych ilości środków odurzających w postaci konopi indyjskich, polegającym na ich zakupie na terenie Królestwa Holandii, a następnie ich przewozie nimi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, tj. dopuścił się czynu z art. 258 § 1 k.k., oraz że w okresie od 1.11.2011 r. do dnia 23.04.2012 r. na odcinku autostrady (...) rejonu (...) i innych miejscach, działając z góry powziętym zamiarem czynem ciągłym, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, wbrew przepisom ustawy, dokonali wewnątrzspółnotowego nabycia znacznych ilości środków odurzających w postaci konopi indyjskich w ilości nie mniejszej niż 8102,75 gramów netto, w ten sposób, iż dokonali co najmniej czterech zakupów wyżej wymienionych środków odurzających na terenie Królestwa Holandii, a następnie przewieźli je na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w tym w dniu 23.04.2012 r. dokonali ich przewozu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ilości 8101,45 gramów, tj. dopuścił się czynu z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., podczas gdy oskarżony nie brał udziału w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw określonych w ustawie z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, ani nie dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznych ilości środków odurzających w postaci konopi indyjskich, a zatem oskarżony nie zrealizował znamiona czynu zabronionego opisanego w przepisie art. 258 § 1 k.k. ani w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k.

2) Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 zarzuca ww. wyrokowi obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 170 § 1 pkt 4 w zw. z art. 193 k.p.k. w zw. z art. 202 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego z opinii biegłych psychiatrów na okoliczność stanu zdrowia psychicznego, poczytalności oskarżonego, która to opinia wymaga wiadomości specjalnych, a wnioski z niej mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, co stanowi naruszenie prawa do obrony oskarżonego, który przedłożył zaświadczenie, że jest pod stałą kontrolą psychiatry i zażywa codziennie leki psychotropowe.

3) W konsekwencji na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzuca:

- obrazę prawa materialnego, a to art. 258 § 1 k.k. oraz art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. polegającą na przyjęciu, że oskarżony zrealizował znamiona zarzucanych mu czynów, podczas gdy oskarżony nie zrealizował znamion ww czynów.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. wnosi o zmianę wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów opisanych w pkt I i II wyroku.

Jednocześnie wnosi o zasądzenie na jej rzecz kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu za postępowanie przed Sądem II instancji według norm przepisanych, oświadczając, że koszty te nie zostały opłacone przez oskarżonego ani w całości, ani choćby w części.

Ewentualnie z daleko idącej ostrożności procesowej wnosi o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Ponadto wnosi o dopuszczenie dowodu z:

- zaświadczenia o zatrudnieniu A. M. dnia 13.05.2013 r. na okoliczność treści;

- opinii o pracowniku z miejsca zatrudnienia 13.04.2013 r. na okoliczność treści.

Obrońca oskarżonej A. P. (1) skarży wyrok w całości i powołując się na przepis art. 438 pkt 1-4 podnosi następujące zarzuty:

I. Co do punktu IX części dyspozytywnej:

1. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k.: naruszenie przepisów postępowania, w szczególności art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegające na dowolnej ocenie dowodów i dokonywaniu ustaleń faktycznych wbrew zasadzie obiektywizmu, nie wzięciu pod uwagę wszystkich okoliczności faktycznych ujawnionych w toku rozprawy, w szczególności poprzez wrywkowe uwzględnienie, przy konstruowaniu stanu faktycznego, wyjaśnień poszczególnych oskarżonych i oparcie się jedynie na tych wyjaśnieniach oskarżonej A. P. (1), w których częściowo przyznała się ona do popełnienia zarzucanego jej przestępstwa, tzn. w których wyjaśniła, że domyślała się, że wyjazdy z oskarżonym P. M. do Holandii mogą dotyczyć narkotyków, ponadto na nie uwzględnieniu tych wyjaśnień oskarżonej, które złożone zostały w toku postępowania sądowego, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, gdyż na tej podstawie nieprawidłowo ustalono, że oskarżona wypełniła znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., podczas gdy prawidłowe zastosowanie w/w zasad dotyczących oceny dowodów powinno prowadzić do wniosku, że oskarżona nie obejmowała swoim zamiarem uczestniczenie w zorganizowanej grupie przestępczej popełniającej przestępstwa opisane w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii.

II. Co do punktu X części dyspozytywnej:

1. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k.: naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegające na dowolnej ocenie dowodów i dokonywaniu ustaleń faktycznych wbrew zasadzie obiektywizmu, nie wzięciu pod uwagę wszystkich okoliczności faktycznych ujawnionych w toku rozprawy, w szczególności poprzez wrywkowe uwzględnienie, przy konstruowaniu stanu faktycznego, wyjaśnień poszczególnych oskarżonych i oparcie się jedynie na tych wyjaśnieniach oskarżonej A. P. (1), w których częściowo przyznała się ona do popełnienia zarzucanego jej przestępstwa, tzn. w których wyjaśniła, że domyślała się, że wyjazdy z oskarżonym P. M. do Holandii mogą dotyczyć narkotyków, nie uwzględnienie tych wyjaśnień, które oskarżona złożyła w toku postępowania sądowego, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, gdyż na tej podstawie nieprawidłowo ustalono, że oskarżona wypełniła znamiona przestępstwa z art. 55 ustawy o przeciwdziałaniu narkomani, podczas gdy prawidłowe zastosowanie w/w zasad dotyczących oceny dowodów powinno prowadzić do wniosku, że oskarżona nie obejmowała

swoim zamiarem dokonywania wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających i przewożenia ich na terytorium RP.

2. a z ostrożności procesowej: na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k.: obrazę przepisów prawa materialnego polegającą na błędnej subsumpcji czynu oskarżonej i niezastosowanie wobec niej przepisu art. 55 ust. 2 ustanawiającego tzw. przypadek mniejszej wagi.

III. Co do punktu XI części dyspozytywnej.

1. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. naruszenie przepisów postępowania, w szczególności naruszenie art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegające na dowolnej ocenie dowodów i dokonywaniu ustaleń faktycznych wbrew zasadzie obiektywizmu, nie wzięciu pod uwagę wszystkich okoliczności faktycznych ujawnionych w toku rozprawy, w szczególności poprzez wyrywkowe uwzględnienie, przy konstruowaniu stanu faktycznego, wyjaśnień poszczególnych oskarżonych i błędne ustalenie, że z części wyjaśnień oskarżonej A. P. (1) wynika, że obejmowała ona swoim zamiarem uczestnictwo we wprowadzaniu do obrotu środków odurzających, nie uwzględnienie tych wyjaśnień, które oskarżona złożyła w toku postępowania sądowego, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, gdyż na tej podstawie nieprawidłowo ustalono, że oskarżona wypełniła znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy prawidłowe zastosowanie w/w zasad dotyczących oceny dowodów powinno prowadzić do wniosku, że oskarżona nie obejmowała swoim zamiarem tego, że uczestniczy we wprowadzaniu do obrotu środków odurzających.

2. a z ostrożności procesowej: na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k.: obrazę przepisów prawa materialnego polegającą na błędnej subsumpcji czynu oskarżonej i niezastosowanie wobec niej przepisu art. 56 ust. 2 ustanawiającego tzw. przypadek mniejszej wagi.

IV. Co do punktu XII części dyspozytywnej.

1. na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k.: obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, polegającą na jego błędnym zastosowaniu, tzn. na nieprawidłowym uznaniu, że oskarżona wypełniła znamię tego przestępstwa w postaci „posiadania” środków odurzających w ilości 0,16 grama konopi indyjskich, podczas gdy – mając na uwadze ustalony stan faktyczny – należy uznać, że nie doszło do „posiadania” tego środka przez oskarżoną, tj. do, choćby krótkotrwałego, władztwa nad nim.

2. z ostrożności procesowej, na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k.: obrazę przepisów prawa materialnego polegającego na błędnej subsumpcji i niezastosowanie wobec czynu oskarżonej, przepisu art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii – dot. tzw. przypadku mniejszej wagi.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 k.p.k. wnosi:

1. w zakresie czynu opisanego w punkcie I części wstępnej zaskarżonego wyroku (oraz w punkcie IX części dyspozytywnej):

- o zmianę zaskarżonego orzeczenia w tym punkcie i uniewinnienie oskarżonej od zarzuconego jej czynu.

2. w zakresie czynu opisanego w punkcie II części wstępnej zaskarżonego wyroku (oraz w punkcie X części dyspozytywnej):

- o zmianę zaskarżonego orzeczenia w tym punkcie i uniewinnienie oskarżonej od zarzuconego jej czynu;

ewentualnie:

- o zmianę zaskarżonego orzeczenia w tym punkcie i uznanie, że czyn oskarżonej wypełnia znamiona przestępstwa z art. 55 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzenia oskarżonej, na tej podstawie, kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

3. w zakresie czynu opisanego w punkcie III części wstępnej zaskarżonego wyroku (oraz w punkcie XI części dyspozytywnej):

- o zmianę zaskarżonego orzeczenia w tym punkcie i uniewinnienie oskarżonej od zarzuczonego jej czynu;

ewentualnie:

- o zmianę zaskarżonego orzeczenia w tym punkcie i uznanie, że czyn oskarżonej wypełnia znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzenia oskarżonej, na tej podstawie, kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

4. w zakresie czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej zaskarżonego wyroku (oraz w punkcie XII części dyspozytywnej):

- o zmianę zaskarżonego orzeczenia w tym punkcie i uniewinnienie oskarżonej od zarzuczonego jej czynu;

ewentualnie:

- o zmianę zaskarżonego orzeczenia w tym punkcie i uznanie, że czyn oskarżonej wypełnia znamiona przestępstwa z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzenia oskarżonej, na tej podstawie, kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

5. w zakresie czynu opisanego w punkcie XIII części dyspozytywnej (orzeczenie o karze łącznej):

- uchylenie zaskarżonego orzeczenia w tym punkcie:

ewentualnie:

- zmianę zaskarżonego orzeczenia w tym punkcie i wymierzenie oskarżonej nowej kary łącznej z uwzględnieniem zasady pełnej absorpcji;

ewentualnie:

- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Z ostrożności procesowej w razie nieuwzględnienia powyższych zarzutów co do jednego lub kilku punktów:

V. na podstawie art. 427 § 2 i 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi zarzuca: rażąco niewspółmierność orzeczonych wobec oskarżonej jednostkowych kar pozbawienia wolności i łącznej kary pozbawienia wolności, tj. wymierzenie kar nadmiernie surowych, nie uwzględniających stopnia winy oraz innych okoliczności wpływających łagodząco na wymiar kary, w tym zachowania się oskarżonej po popełnieniu przestępstwa, jej właściwości i warunków osobistych;

i na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. wnosi o zmianę zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonej części poprzez wymierzenie oskarżonej kar za poszczególne przestępstwa w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i kary łącznej z uwzględnieniem zasady absorpcji.

Ponadto wnosi o zasądzenie na rzecz obrońcy oskarżonej A. P. (1) kosztów nieopłaconej obrony, udzielonej tej oskarżonej z urzędu, podnosząc, że koszty te nie zostały opłacone w całości ani w części.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Podniesione w apelacjach obrońców wszystkich oskarżonych zarzuty i wnioski, nie są zasadne i nie zasługują na uwzględnienie. Częściowo zasadny jedynie jest podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonej A. P. (1) zarzut wymierzenia tej oskarżonej rażąco niewspółmiernie surowej kary pozbawienia wolności za czyn z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz rażąco niewspółmiernie surowej kary łącznej pozbawienia wolności.

W pierwszym rzędzie należy ustosunkować się do podniesionych w apelacjach obrońców oskarżonych P. M., J. M. (1), A. M. i A. P. (1) zarzutów obrazy przepisów postępowania karnego celem stwierdzenia czy Sąd „meriti” dopuścił się takich uchybień, a jeśli tak, to czy miały one wpływ na treść zaskarżonego wyroku (zarzucają to obrońcy) i czy ewentualnie doprowadziły do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę w rozumieniu art. 438 pkt 3 k.p.k.

Sąd Apelacyjny rozpoznając wniesione apelacje takich uchybień nie stwierdził.

Obrończyni oskarżonego A. M. zarzuciła między innymi obrazę art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. w związku z art. 193 k.p.k. i art. 202 k.p.k. w związku z art. 6 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie opinii biegłych psychiatrów „na okoliczność stanu zdrowia psychicznego, poczytalności oskarżonego, która to opinia wymaga wiadomości specjalnych, a wnioski z niej mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, co stanowi naruszenie prawa do obrony oskarżonego, który przedłożył zaświadczenie, że jest pod stałą kontrolą psychiatry i zażywa codziennie leki psychotropowe” (cytat z apelacji). Chcąc rozstrzygnąć wątpliwości w kwestii poczytalności oskarżonego A. M., Sąd Apelacyjny w toku postępowania odwoławczego 13 września 2013 r. powołał na tę okoliczność biegłych lekarzy psychiatrów w osobach J. B. i A. J. (k. 1682). Biegłe po zbadaniu stanu zdrowia psychicznego i zapoznaniu się z aktami sprawy, zgodnie stwierdziły, iż oskarżony A. M. nie jest chory psychicznie w rozumieniu psychozy i nie był chory psychicznie w krytycznym czasie. Stwierdzono u niego zaburzenia adeptyczne będące wynikiem trudnej sytuacji prawnej i rodzinnej. Oskarżony nie jest uzależniony od alkoholu, a aktualne leczenie psychiatryczne nie ma wpływu na ocenę poczytalności oskarżonego w odniesieniu do postawionych mu zarzutów, zwłaszcza w sytuacji gdy zostało ono podjęte dopiero po ich postawieniu. Biegłe zgodnie stwierdziły, iż „tempore criminis” w odniesieniu do stawianych mu zarzutów oskarżony A. M. nie miał z przyczyn chorobowych zniesionej ani w stopniu znacznym ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem. Nie stwierdzono po stronie oskarżonego warunków z art. 31 § 1 bądź 2 k.p.k. (opinia sądowo-psychiatryczna k. 1716-1719).

Obecne na rozprawie odwoławczej strony, w tym oskarżony i jego obrończyni, zgodziły się z treścią i wnioskami wypływającymi z opinii biegłych lekarzy psychiatrów, w związku z czym brak jest, zdaniem Sądu Apelacyjnego, najmniejszych podstaw do jej kwestionowania. Tym samym ustosunkowanie się do omawianego zarzutu obrazy art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. w związku z art. 193 k.p.k. i art. 202 k.p.k. w związku z 6 k.p.k. (postawionego przed powołaniem przez Sąd odwoławczy biegłych lekarzy psychiatrów), stało się niecelowe i zbędne, w związku z wyjaśnieniem wątpliwości obrończyni co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego A. M. w chwili popełnienia zarzucanych mu w akcie oskarżenia, a przypisanych w zaskarżonym wyroku czynów.

Obrońcy oskarżonych P. M., J. M. (1) i A. P. (1) zarzucając obrazę przepisów postępowania, wskazują na naruszenie art. 7 k.p.k. (wszyscy), art. 5 § 2 k.p.k. (obrońcy P. i J. M. (1)), art. 4 k.p.k. (obrońcy J. M. (1) i A. P. (1)), art. 424 § 1 k.p.k. (obrońca P. M.) i art. 410 k.p.k. (obrońca A. P. (1)). Ponadto obrońcy wszystkich oskarżonych w związku z naruszeniem przepisów postępowania karnego, zarzucają błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść.

W związku z powyższym należy zauważyć, iż przede wszystkim brak jest podstaw do przyjęcia naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę nie powziął żadnych wątpliwości, które następnie rozstrzygnąłby na niekorzyść oskarżonych. W przepisie art. 5 § 2 k.p.k. nie chodzi o wątpliwości podjęte przez strony, czy też ich obrońców (w rozpatrywanej sprawie obrońców oskarżonych P. i J. M. (1)), ale wątpliwości powzięte (lub, które powinny być powzięte) przez Sąd, które następnie zostałyby rozstrzygnięte na niekorzyść tej strony. Skoro jednak Sąd Okręgowy we Wrocławiu rozpoznając sprawę nie powziął żadnych wątpliwości w stosunku do oskarżonych, ani też nie ujawniły się okoliczności uzasadniające ich powzięcie, to tym samym w sprawie nie mogło dojść do naruszenia art. 5 § 2 k.p.k.

W związku z tym zarzutem należy również zauważyć, iż jeżeli z materiału dowodowego sprawy wynikają różne wersje wydarzeń, to nie jest to równoznaczne z istnieniem nie dających się rozstrzygnąć wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k., bo w takim przypadku Sąd orzekający zobowiązany jest do dokonania ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i dopiero wówczas, gdy wątpliwości nie zostaną usunięte, należy tłumaczyć je na korzyść oskarżonego.

Nie stwierdzono też, co zarzucają obrońcy oskarżonych J. M. (1) i A. P. (1), obraży art. 4 k.p.k. Przepis ten formułujący zasadę obiektywizmu, zobowiązuje organy prowadzące postępowanie karne do badania oraz uwzględnienia okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego. Wskazać należy również, że przepis art. 4 k.p.k. adresowany jest do organów postępowania, nie może zatem stanowić odrębnej przyczyny odwoławczej, o ile odwołujący się nie wskazuje na obrazę konkretnych przepisów, służących realizacji tej zasady. Tego zaś w skargach apelacyjnych tych obrońców nie uczyniono.

Wbrew podniesionemu w apelacji obrońcy oskarżonej A. P. (1) zarzutowi, nie stwierdzono też obraży art. 410 k.p.k., który jest wyrazem bezpośredniości procesu karnego. Wymóg wynikający z art. 410 k.p.k. oznacza nie tylko to, że Sąd nie może opierać się na materiale dowodowym nieujawnionym na rozprawie, ale też, że wyroku „nie wolno wydawać na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które go podważają” (tak m.in. w wyroku Sądu Najwyższego z 30 lipca 1979 r., sygn. akt: III KR 196/79, OSNPG 3/1980, poz. 53). Pominięcie na przykład istotnych dla sprawy okoliczności, które mogą mieć wpływ na rozstrzygnięcie w kwestii winy, stanowiłoby oczywistą obrazę art. 410 k.p.k. (tak m.in. w wyroku Sądu Najwyższego z 16 lutego 1977 r., sygn. akt: IV KR 320/76, OSNPG 7-8/1997 r., poz. 62). Żadna z tych dwóch wyżej cytowanych okoliczności mogących stanowić ewentualne uchybienie z art. 438 pkt 2 k.p.k. w rozpatrywanej sprawie nie zaszła.

Niezasadny jest zarzut obraży art. 424 § 1 k.p.k. podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego P. M.. Polemikę z tym zarzutem uniemożliwia zupełny brak uzasadnienia tego zarzutu we wniesionej skardze. W każdym bądź razie należy zauważyć, iż uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest wyczerpujące i spełnia wszystkie wymogi z art. 424 § 1 i 2 k.p.k. Zostało ono nadto sporządzone z dużą starannością i dbałością o uwzględnienie i szczegółową analizę istotnych w sprawie dowodów. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd „meriti” poddał te dowody wszechstronnej analizie logicznej oraz w sposób w pełni przekonywujący oraz zgodny z zasadami doświadczenia życiowego, przedstawił na jakich przesłankach faktycznych i prawnych oparł swoje przekonanie odnośnie wiarygodności tych dowodów, które włączył do podstawy faktycznej wyroku i dlatego nie dał wiary pozostałym dowodom.

Podkreślić też należy znaczenie jakie w tej sprawie miała bezpośredniość postępowania dowodowego. Sąd i instancji dowody z wyjaśnień oskarżonych, a także zeznań świadków, przeprowadził bezpośrednio na rozprawie głównej, a w toku realizacji czynności dowodowych miał bezpośredni z nimi kontakt. Oceniając złożone przez oskarżonych wyjaśnienia oraz zeznania świadków, kierował się zarówno ich treścią, jak też własnymi spostrzeżeniami, a także wrażeniami wynikającymi z zachowania się osób przesłuchiwanym, ich reakcji na zadawane pytania, postawy w toku realizowania czynności przesłuchania i stosunku do tej czynności. To właśnie ten bezpośredni kontakt z oskarżonymi i świadkami stwarzał właściwe warunki z jednej strony dla oceny składanych przez nich depozycji, z drugiej zaś strony, dla kontroli trafności i wiarygodności pozostałych dowodów przeprowadzonych w sprawie.

Wbrew podniesionym w apelacjach zarzutom, Sąd Okręgowy we Wrocławiu wykorzystał w toku rozprawy głównej wszelkie istniejące możliwości dowodowej weryfikacji założeń aktu oskarżenia i twierdzeń obrony. Uczynił to w granicach wystarczających dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia w kwestiach sprawstwa, winy i kwalifikacji prawnej przypisanych wszystkim oskarżonym czynów, a w końcowym rezultacie mających znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii o ich prawnej odpowiedzialności. W szczególności Sąd „meriti” przesłuchiwał w trakcie rozprawy oskarżonych, w zakresie, w jakim zdecydowali się oni na złożenie wypowiedzi przed Sądem, a w wypadku dostrzeżenia rozbieżności w treści ich depozycji składanych na kolejnych etapach postępowania w sprawie, lub niepamięci szczegółów zdarzenia, odczytywał protokoły wcześniej złożonych przez nich wyjaśnień.

Zdaniem obrońców oskarżonych, zarzucany przez nich w apelacjach błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść, miały polegać na dokonaniu przez Sąd „meriti” dowolnej oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów, co w rezultacie doprowadziło do przypisania wszystkim oskarżonym zarzucanych im w akcie oskarżenia czynów.

Powyzszy zarzut nie jest zasadny i nie zasługuje na uwzględnienie.

Jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku (str. 36), Sąd Okręgowy we Wrocławiu ustalając stan faktyczny w sprawie oparł się w głównej mierze na początkowych wyjaśnieniach oskarżonej A. P. (1), A. M. oraz częściowo na wstępnych wyjaśnieniach J. M. (1) oraz dowodach w postaci protokołu przeszukania samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), opiniach biegłego z zakresu chemii, protokołach oględzin telefonów komórkowych i uzyskanych bilingów oraz zeznaniach świadków J. R., G. K., I. M., S. B. i T. D., a także wynikach czynności operacyjnej.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego brak jest podstaw do kwestionowania dokonanych przez Sąd „meriti” ustaleń.

Należy zauważyć, iż oskarżona J. M. (1) po postawieniu jej zarzutu z art. 55 ust. 3 i art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (k.374-375) słuchana w dniu 24 kwietnia 2012 r. przez prokurator Justynę Trawicką-Brzezińską (k.377-383), początkowo nie przyznawała się do popełnienia zarzucanych jej czynów, aby następnie oświadczyć, że przyznaje się do ich popełnienia, ponieważ „to co opowiada jest bezsensu i nie umie kłamać” (k. 380). Wyjaśniła wówczas, iż przyznaje się do popełnienia czynu polegającego na pomocy mężowi w przewiezieniu w dniu zatrzymania marihuany. Przyznała też, że zabierała torby od A. P. (1) i że „była w niej na wierzchu waga, jakieś torebki foliowe” (cytat – k. 380). Stwierdziła, iż nie jest w stanie wykluczyć, iż mąż jej wprowadzał do obrotu narkotyki. Jej zadaniem było sprawdzić, czy na granicy nie ma policji. W toku składania tych wyjaśnień oskarżona wyjaśniła również, iż „tak naprawdę to wiedziałam jednak od wyjazdu męża, że będzie przemycał marihuanę” (cytat – strona 381 „in fine”) oraz, że nie miała świadomości co do ilości zakupionego towaru. Słuchana tego samego dnia przez tą samą panią prokurator oświadczyła, iż jej mąż od listopada zajmował się przewozem środków odurzających. Przyznała też, iż 3-4 razy brała narkotyki od A. P. (1) i przekazywała je mężowi, określając jednocześnie, iż objętościowo stanowiły one połowę średniej wielkości torby reklamowej, „a raz mniej może trzecią część jej objętości” (cytat – k. 384-387). Należy w tym miejscu zauważyć, iż taka ilość środków odurzających, o której mówi w tych wyjaśnieniach oskarżona J. M. (1), bez wątpienia jest ilością znaczną w rozumieniu przepisów ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Oskarżona przyznała, iż własnoręcznie podpisała oba cytowane wyżej protokoły przesłuchania.

W toku kolejnych przesłuchań oskarżona J. M. (1) odwołała powyższe wyjaśnienia, nie przyznając się do popełnienia zarzucanych jej czynów. Wyjaśniła, iż wcześniej podała nieprawdę, ponieważ była do tego „zmuszona przez panią prokurator” (cytat), nadto oświadczyła, że „policjanci w kominiarkach mówili mi, że z więzienia nie wyjdę, że ogolą mnie na łyso” (cytat), nadto mieli jej ubliżać słowami „ty dziwko, szmato, k...o” (m.in. k. 832-835, 1076-1079, 1094-1096). Z kolei na rozprawie sądowej oskarżona wyjaśniła, iż zmuszanie do złożenia nieprawdziwych wyjaśnień polegało, na tym, że „mówiono do mnie dziewczyno broń się, bo nie wyjdiesz z więzienia” (cytat – k. 1481).

A. M. w początkowej fazie śledztwa również przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Słuchany przez prokuratora Dariusza Nowaka 24 kwietnia 2012 r. (k.442-444) wyjaśnił, iż trzykrotnie uczestniczył w „procederze” i tyle razy wyjeżdżał z J. M. (1) własnym samochodem na granicę polsko-niemiecką sprawdzić, czy nie stoi tam radiowóz policji niemieckiej. Oświadczył, że wiedział, iż P. M. przewozi marihuanę w częściach bocznych pojazdu. Podtrzymał te wyjaśnienia przez prokuratorem w dniu 27 kwietnia 2012 r. (k.452-453) oraz słuchany w dniu 25 kwietnia 2012 r. (k.481-485) używając określenia, iż pojechał pierwszy raz w listopadzie 2011 roku na granicę aby „przepilotować P. jak wracał z Holandii” (cytat – k. 482). Oskarżony w powyższych wyjaśnieniach podał też, iż każdorazowo w trakcie przejazdu na granicę (...) przekazywała mu pieniądze celem zakupu paliwa do auta oraz po 200 zł tytułem „wynagrodzenia”. Łącznie w ten sposób miał od niej otrzymać kwotę 600 zł.

Po uzupełnieniu zarzutów oskarżony A. M. odwołał powyższe wyjaśnienia (k.827-831, 1091-1093) oświadczając na rozprawie sądowej (k.1476-1478), iż już po zatrzymaniu go, policjanci w kominiarkach bili go i już w służbowym busie

namawiali do przyznania się. Na rozprawie potwierdził, że dwukrotnie jeździł swoim samochodem z J. M. (1) na granicę polsko-niemiecką, ale nie miało to nic wspólnego z przewozem narkotyków, ale pojechał „bo coś się działo z samochodem P.” (cytat – k. 1476v).

Oskarżona A. P. (1) w swoich pierwszych wyjaśnieniach w śledztwie praktycznie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów i pomówiła oskarżonych P. i J. M. (1) (k.214-225). Podtrzymała swe wyjaśnienia słuchana przez prokuratora (...) w dniu 24 kwietnia 2012 r. (k.233-237), ponownie przyznając się do winy i pomawiając tych oskarżonych, podobnie jak w toku kolejnych przesłuchań na kartach 689-694, 801-804, 937-938. W toku ostatniego przesłuchania w śledztwie w dniu 17 września 2012 r. (k.1083-1087) A. P. (1) przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów i podtrzymała wcześniejsze wyjaśnienia. W toku rozprawy sądowej oskarżona odwołała swoje wyjaśnienia ze śledztwa (k. 1459-1465), kwestionując prawdziwość podpisu pod pierwszym protokołem przesłuchania na karcie 234, oraz pomówiła funkcjonariuszy policji, którzy dokonali zatrzymania o wyzywanie jej wulgarnymi słowami, a przesłuchujących o sugerowanie jakiej treści wyjaśnienia ma złożyć.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela ustalenia Sądu „meriti” zawarte na stronach 36-43 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w których Sąd ten podał motywy, którymi kierował się dając wiarę tej części wyjaśnień oskarżonych J. M. (1), A. M. i A. P. (1) złożonych w śledztwie, w których przyznawali się oni do popełnienia zarzucanych im czynów i pomawiali się nawzajem, oraz oskarżonego P. M.. W sposób w pełni przekonywujący Sąd „meriti” uzasadnił dlaczego uznał wersję tych oskarżonych odnośnie przyczyn odwołania tych wyjaśnień za niewiarygodną i jako taką nie zasługującą na uwzględnienie. Sąd „meriti” wyjaśnienia oskarżonych poddał szczególnie wnikliwej i ostrożnej ocenie, konfrontując je z innymi zgromadzonymi w sprawie dowodami. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądowym pomówienie jest w ujęciu prawa karnego procesowego dowodem podlegającym swobodnej ocenie na równi z innymi dowodami (tak m.in. w wyroku Sądu Najwyższego z 16 stycznia 2006 r., sygn. akt: II KK 29/05, OSNK 2006, nr 4, poz. 41).

Przesłuchani w charakterze świadków funkcjonariusze policji i (...) Biura (...) stanowczo zaprzeczyli, jakoby mieli stosować wobec oskarżonych siłę fizyczną, używać wulgarnych słów, gróźb, bądź sugerować jakiej treści wyjaśnienia mają złożyć (k. 1499-1580, 1511-1515, 1515-1516, 1530-1535, 1555-1557). Charakterystyczne jest to, co zeznał funkcjonariusz (...) świadek S. B., twierdząc, że oskarżona A. P. (1) po zatrzymaniu mówiła mu, że „zrobiła to bo potrzebowała pieniędzy na komunię córki” (cytat – k.1555-1557). Jest to zgodne z wyjaśnieniami samej oskarżonej, która również na rozprawie sądowej, twierdziła, iż w maju miała się odbyć komunია święta jej córki i chciała ją urządzić, nie mogąc liczyć na pomoc ze strony innych osób. Sąd „meriti” prawidłowo uznał i w sposób przekonywujący uzasadnił, iż podane przez oskarżonych motywy odwołania części wyjaśnień złożonych w śledztwie, są sprzeczne z doświadczeniem życiowym, a także logiką zdarzeń. Są one nadto sprzeczne ze zdrowym rozsądkiem i wręcz cechują się naiwnością. Słuchana na rozprawie w dniu 27 lutego 2013 roku oskarżona A. P. (1) zeznała m.in. co następuje: „Mnóstwo sytuacji, które znajdowały się w tym przesłuchaniu było mi podpowiadane, a ja miałam się pod tym podpisać. Z uwagi na to, że bardzo obawiałam się (...) Biura (...), ponieważ byłam wyłącznie przez nich przesłuchiwana, powiedziałam sobie, że zacznę dopiero mówić prawdę przed Sądem, bo nie będę się obawiać, że będą mi mogli w jakikolwiek sposób zaszkodzić” (cytat – k.1460). Powyższa deponycja oskarżonej A. P. (1) nie jest prawdziwa. Faktem jest, iż 23 kwietnia bezpośrednio po zatrzymaniu była ona przesłuchana przez funkcjonariusza (...) I. N. (k.214-225), ale następnego dnia to jest 24 kwietnia 2012 r. przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów, będąc słuchana przez prokuratora Prokuratury Okręgowej w Legnicy S. K. (k.233-237). Z treści tego protokołu nie wynika aby oprócz prokuratora i oskarżonej w przesłuchaniu uczestniczyły inne osoby. Wynika z niego też, iż protokół został przez oskarżoną osobiście odczytany i własnoręcznie podpisany. Powyższe potwierdza tezę, iż zmiana wyjaśnień przez oskarżoną A. P. (1) oraz oskarżonych J. M. (1) i A. M. stanowi ich celową linię obrony i podyktowana jest jedynie chęcią uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu prawidłowo również ustalił, iż ta część wyjaśnień oskarżonych, w których przyznali się do winy, nawzajem się obciążali i pomawiali oskarżonego P. M., jest potwierdzona innymi obiektywnymi dowodami zgromadzonymi w sprawie.

Bezspornym jest, iż w dniu 23 kwietnia 2012 roku funkcjonariusze (...) KGP Zarządu we W., na (...) odcinku autostrady (...) dokonali zatrzymania samochodu marki V. (...), nr rej. (...), którym wracali z Holandii oskarżeni P. M. i A. P. (1). Po przeszukaniu samochodu ujawniono i zabezpieczono ukryte w częściach bocznych nadwozia środki odurzające w postaci marihuany w ilości 8.101,465 gramów, zapakowane w 19 opakowaniach. W tymże czasie i miejscu dokonano zatrzymania poruszających się samochodem V. (...) nr rej. (...) oskarżonych A. M. i J. M. (1), jadących w odpowiedniej odległości przed samochodem V. (...). Bezspornym jest też, iż odnotowano pomiędzy osobami poruszającymi się tymi samochodami kilkakrotne wzajemne połączenia telefoniczne. Obserwujący oba samochody funkcjonariusz (...) zaobserwowali też, iż oskarżony P. M. po przekroczeniu granicy niemiecko-polskiej, nie zatrzymał pojazdu i kontynuował jazdę autostradą (...), w kierunku W., aż do zatrzymania go. Przeprowadzone badania śladów linii papilarnych wykazały, iż na dowodowych opakowaniach środków odurzających znajdowały się liczne odwzorowania linii papilarnych P. M. oraz innej nieujawnionej osoby (k.497-499, 500-503). W mieszkaniu A. P. (1) ujawniono i zabezpieczono 0,16 grama ziela konopi innych niż włókniste, w woreczku strunowym.

Sąd „meriti” również prawidłowo ustalił, iż w toku przeszukania pomieszczeń mieszkalno-gospodarczych oskarżonych P. i J. M. (1), ujawniono liczne kartki z zapiskami, notesy, karty SIM, opakowania po telefonach komórkowych, wagę elektroniczną z wyświetlaczem ze śladowymi ilościami substancji koloru białego i 110 sztuk woreczków strunowych. Analiza tych zapisków wskazuje wprost na prowadzenie przez tych oskarżonych rozliczeń finansowych z co najmniej z kilkoma nieustalonymi osobami (k.725-775).

Na stronie 11 apelacji obrońca oskarżonej A. P. (1) zarzuca, iż w związku z przypisaniem oskarżonej w punkcie XIII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku czynu z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, nie dokonano zbadania suszu o wadze 0,16 grama, jak również suszu w wadze 1,3 grama, odnalezonego w toku przeszukania mieszkania oskarżonej. Jest to zarzut bezpodstawny. Susz ten został poddany badaniom w Laboratorium Kryminalistycznym Komendy Wojewódzkiej Policji we W.. Na stronie 4 opinii znajduje się stwierdzenie, iż przedmiotowy susz stanowi ziele konopi innych niż włókniste (o sumie zawartości % delta – 9 – (...) oraz kwasu tetrahydrokannabinolowego powyżej 0,2 % w przeliczeniu na suchą masę), znajdujące się w wykazie środków odurzających, stanowiących załącznik do ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (grupa I-N, grupa IV-N).

Bezzasadny jest postawiony przez obrońców wszystkich oskarżonych zarzut obrazy art. 7 k.p.k., jak również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść (art. 438 pkt 3 k.p.k.).

Właściwym w tym miejscu będzie przypomnienie utrwalonego od lat poglądu wyrażonego w doktrynie i praktyce sądowej, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd „meriti” w toku rozprawy głównej, mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana, dopiero wtedy, gdy w procesie dochodzenia do nich Sąd uchybił dyrektywom z art. 7 k.p.k., pominął istotne dowody w sprawie lub oparł się na dowodach w sprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, nadmiernie lapidarne, wewnętrznie sprzeczne, bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączające możliwość merytorycznej oceny kontrolno-odwoławczej. W niniejszej sprawie żadna z tych okoliczności nie zaistniała.

Co do powyższych zarzutów, Sąd Apelacyjny zauważa, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że Sąd orzekający oceniając dowody naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Zdaniem Sądu Apelacyjnego ocena dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, została dokonana z uwzględnieniem powyższych kryteriów, nie może uchodzić za dowolną i jako taka pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k.

W świetle powyższych stwierdzeń, za całkowicie chybione i prowadzone w oderwaniu od rzeczywistej treści dowodów, uznać należy wywody wszystkich skarżących zmierzające do zakwestionowania faktu, iż ujawnione w toku przewodu

sądowego dowody dają podstawę do ustalenia w sposób pewny, że oskarżeni P. M., J. M. (1), A. M. i A. P. (1), popełnili przypisane im w zaskarżonym wyroku przestępstwa.

W rzeczywistości, uważna analiza zebranego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego, jednoznacznie przeczy wywodom i zarzutom podniesionym w apelacjach obrońców oskarżonych i prowadzi do wniosków innych niż sugerowanych przez nich. Wywody zawarte w apelacjach zachowują pozory wewnętrznej spójności, logiczności i przekonywalności, jedynie w oderwaniu od kompleksowej oceny całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Z treści apelacji obrońców oskarżonych J. M. (1), A. M. i A. P. (1), wynika, iż główny zarzut tych skarg polegający na dowolnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, sprowadza się do tego, iż zdaniem skarżących, Sąd Okręgowy bezpodstawnie odmówił wiarygodności tej części wyjaśnień oskarżonych, w których nie przyznali się oni do winy, natomiast uznał za wiarygodne te ich wyjaśnienia złożone w początkowej fazie śledztwa, w których oskarżeni przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów i pomawiali się nawzajem. Uzasadnienie tych zarzutów sprowadza się jedynie do polemiki z ustaleniami Sądu Okręgowego zawartymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, ale żaden ze skarżących nie podnosi w apelacjach żadnych racjonalnych argumentów, które mogłyby te ustalenia wzruszyć, bądź obalić. W związku z tym należy zauważyć, iż w orzecznictwie sądowym ugruntowany jest pogląd, że zarzut o powyższym charakterze jest słuszny tylko wówczas „gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania”, nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu (tak m.in. w wyroku Sądu Najwyższego z 24 marca 1975 r., sygn. akt: II KR 755/74, OSNPG 9/1975, poz. 84).

Powyższe rozważenia odnoszą się również do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, podniesionego w apelacji obrońcy oskarżonego P. M.. Zdaniem tego skarżącego swobodna ocena dowodów dokonana, jego zdaniem, przez Sąd „meriti” polegała na przecenieniu wartości dowodowej wyjaśnień współoskarżonych złożonych w śledztwie, a zmienionych w późniejszej jego fazie, na przecenianiu zeznań funkcjonariuszy policji uczestniczących w zatrzymaniu oskarżonych i przecenianiu znaczenia innych dowodów zgromadzonych w sprawie, takich jak bilingi, treść rozmów telefonicznych, zapiski odnalezione w mieszkaniu oskarżonego oraz materiałów o charakterze operacyjnym. Wbrew temu zarzutowi Sąd Apelacyjny uznał, iż właśnie kompleksowa ocena tych dowodów pozwala na przyjęcie winy oskarżonego P. M., odnośnie popełnienia wszystkich przypisanych mu w zaskarżonym wyroku czynów. Jak już wyżej przyjęto dokonana przez Sąd „meriti” ocena tych dowodów dokonana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, dokonana została z zachowaniem wszystkich kryteriów określonych w art. 7 k.p.k. i jako taka pozostaje pod ochroną tego przepisu.

W świetle powyższego, zupełnie niezrozumiała wydaje się konstatacja obrońcy oskarżonego P. M. zawarta na stronie 4 wniesionej przez niego apelacji: „Zdaniem obrony, dowody z zeznań policjantów, obciążające oskarżonego, nie dają podstawy do przyjęcia, iż dokonał on <<przywozu>> z zagranicy suszu konopi o właściwościach odurzających” (cytat).

Jak już wyżej stwierdzono, po zatrzymaniu oskarżonego w prowadzonym przez niego samochodzie stwierdzono ukryte 8101,45 grama suszu, który został poddany badaniom, a z uzyskanej w sprawie opinii chemicznej (k.551-555) wynika, iż było to ziele konopi innych niż włókniste, będące środkiem odurzającym (grupa I-N, grupa IV-N) w rozumieniu ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Przy przyjęciu, iż najmniejszą spotykaną ilością handlową tego środka jest 0,1 grama netto, zabezpieczona ilość pozwala na wyizolowanie około 81.014 porcji handlowych tego środka odurzającego. Przy przyjęciu ceny detalicznej za 1 gram 20-35 zł, a hurtowej 10-15 zł, wartość przemycanych przez oskarżonego środków odurzających kształtowała się w granicach od 1.620.280 zł do 2.835.490 zł w cenach detalicznych, a w cenach hurtowych od 810.140 zł do 1.215.210 zł.

W sposób w pełni przekonywujący Sąd „meriti” uzasadnił dlaczego nie dał wiary i tej części wyjaśnień oskarżonego P. M., w których przeczył, że przewożone przez niego środki odurzające nabył w Holandii twierdząc, że nabył je na terenie Polski, na parkingu na autostradzie (...). Nie ulega, zdaniem Sądu Apelacyjnego, wątpliwości, iż jest to celowo przyjęta przez oskarżonego linia obrony, popularna wśród innych sprawców przestępstw określonych w

art. 55 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Oskarżony nie kwestionował tego, że w samochodzie znajdowały się środki odurzające oraz, że przed zatrzymaniem przebywał w Holandii. Sąd „meriti” w związku z powyższym uznał, iż brak jest podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadków funkcjonariuszy policji, którzy konsekwentnie twierdzili, iż samochód, którym poruszał się oskarżony był przez nich obserwowany od czasu przekroczenia granicy niemiecko-polskiej, nigdzie nie zatrzymywał się i z pojazdem tym był przez cały czas utrzymywany kontakt wzrokowy. W tej części Sąd Apelacyjny podziela wszystkie ustalenia zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (strony 44-45).

Bezzasadny jest podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego P. M. zarzut obrazy prawa materialnego, a w szczególności art. 258 § 1 k.k. poprzez jego przyjęcie w stosunku do tego oskarżonego. Podobny zarzut postawili obrońcy pozostałych oskarżonych z tym, że obrońcy oskarżonej J. M. (1) przyjęcie art. 258 § 1 k.k. traktuje jako błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a obrońcy oskarżonej A. P. (1) w kategoriach naruszenia przepisów postępowania.

W związku z tymi zarzutami Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Sąd „meriti” prawidłowo ustalił, iż oskarżeni P. M., J. M. (1), A. M. i A. P. (1), działali w zorganizowanej grupie przestępczej w rozumieniu art. 258 § 1 k.k. w której jedną z wiodących ról wiodł oskarżony P. M.. A. P. (1), jak wynika z prawidłowych ustaleń Sądu „meriti”, kilkakrotnie uczestniczyła we wspólnym z P. M. przewozie środków odurzających z terenu Holandii do Polski. W celu nie wzbudzenia podejrzeń w razie niespodziewanej kontroli brała ze sobą 9-cio letnią wówczas córkę. Doskonale zdawała sobie sprawę w czym uczestniczy, jakie ilości środków odurzających są przewożone, jaką pełni rolę w tych zdarzeniach i otrzymywała za to zadanie określone pieniądze. Jej zadaniem było także przechowywanie nabytych przez oskarżonego środków odurzających w domu (skutkowało to przypisanie jej współudziału we wprowadzeniu ich do obrotu), za co również otrzymała wynagrodzenie. Zadaniem J. M. (1) i A. M. było eskortowanie („pilotowanie”) oskarżonego P. M., kontaktowanie się z nim i informowanie telefoniczne o sytuacji na drodze, celem uniknięcia ewentualnych kontroli. Ich działania nawzajem uzupełniały się w ramach pełnionych ról. W omawianym zakresie Sąd Apelacyjny w pełni podziela rozważenia Sadu „meriti” zawarte na stronach 47-49 i 55-59 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Obrońcy oskarżonych nie byli w stanie skutecznie zakwestionować tych ustaleń. Grupa ta miała strukturę poziomą z wiodącą rolą oskarżonego P. M.. Przepięstwo z art. 258 § 1 k.k. jest przestępstwem formalnym. Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 28 marca 2013 r., sygn. akt: II AKa 568/12, wyraził słuszny pogląd, iż „Dla bytu przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. nie jest konieczna wiedza sprawcy o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących, mechanizmy jej funkcjonowania” (LEX 1313277).

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny nie podzielił podniesionych w apelacjach obrońców oskarżonych P. M., J. M. (1), A. M. i A. P. (1) zarzutów naruszenia przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania karnego oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mającego wpływ na jego treść, uznając je za bezzasadne.

Sąd Apelacyjny nie podzielił podniesionego w apelacji obrońcy oskarżonego P. M. zarzutu wymierzenia mu kary rażąco niewspółmiernie surowej za czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a przypisany mu w punkcie II części rozstrzygającej wyroku.

Przy prawidłowo ustalonych przez Sąd „meriti” okolicznościach obciążających i łagodzących leżących po stronie tego oskarżonego, wymierzona mu na podstawie art. 55 ust. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kara 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, tylko nieznacznie odbiega od dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego w tym przepisie, i biorąc pod uwagę ilość przemyconego narkotyku wyraźnie przekraczającą pojęcie „znacznej” ilości w rozumieniu przepisów o przeciwdziałaniu narkomanii i związaną z tym znaczną szkodliwość przypisanego mu czynu, w żadnym wypadku nie można jej uznać za rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Za taką nie może uchodzić również kara pozbawienia wolności wymierzona za czyn z art. 56 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy, przekracza ona również tylko nieznacznie dolną granicę ustawowego zagrożenia przewidzianego w tym przepisie. Również kara 2 lat pozbawienia wolności wymierzona za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. nie może uchodzić za rażąco niewspółmiernie surową. Jest ona niższa od średniego zagrożenia przewidzianego w tym przepisie i jej wymiar

uwzględnia fakt, iż oskarżony P. M. pełnił w grupie przestępczej wiodącą rolę. To on wciągnął do niej pozostałych oskarżonych, narażając ich na odpowiedzialność karną. Bez udziału oskarżonego, popełnienie przez oskarżonych: J. M. (1), A. M. i A. P. (1), przypisanych im w zaskarżonym wyroku czynów, nie byłoby możliwe.

Z kolei wymierzona oskarżonemu P. M. kara łączna pozbawienia wolności została określona w przeważającej mierze na zasadzie absorpcji i również ona nie nosi cech rażącej surowości w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Jej wysokość, podobnie jak wysokość kar jednostkowych, spełnia wszystkie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 § 1 i 2 k.k.

Na uwzględnienie zasługuje podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonej A. P. (1) zarzut dotyczący wymierzenia jej rażąco niewspółmiernie surowej kary pozbawienia wolności. Choć obrońcy oskarżonych J. M. (1) i A. M. nie podnieśli w apelacjach zarzutu z art. 438 pkt 4 k.p.k. ale przepis art. 447 § 1 k.p.k., obliłował Sąd Apelacyjny do rozpoznania sprawy tych oskarżonych również w zakresie kary.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego wymierzone oskarżonym: J. M. (1), A. M. i A. P. (1) kary pozbawienia wolności za przypisany im czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz wymierzone kary łączne pozbawienia wolności, noszą cechy rażącej surowości w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Podrzędna rola jaką pełnili ci oskarżeni w popełnianiu tego przestępstwa, popełnionego z inicjatywy P. M., oraz minimalna korzyść majątkowa, jaką z niego odnieśli oskarżeni M. i P. sprawia, iż, zdaniem Sądu Apelacyjnego, nawet minimalna kara pozbawienia wolności z tego artykułu byłaby dla nich niewspółmiernie surowa. W związku z tym Sąd Apelacyjny zastosował wobec oskarżonych J. M. (1), A. M. i A. P. (1) instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary przewidzianą w art. 60 § 2 k.k. i na podstawie art. 60 § 6 pkt 2 k.k. wymierzył im kary po 2 lata pozbawienia wolności i stosowne kary grzywny. Wysokość tych kar spełnia wszelkie kryteria ich wymiaru określone w art. 53 § 1 i 2 k.k. Są one, zdaniem Sądu Apelacyjnego, współmierne do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego im czynu z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, nadto adekwatne do stopnia ich zawinienia. Przy wymiarze tych kar Sąd Apelacyjny miał też na względzie prawidłowo ustalone przez Sąd „meriti” okoliczności obciążające i łagodzące leżące po stronie oskarżonych, z jednym wyjątkiem. Na stronie 51 uzasadnienia Sąd ten przyjmuje, iż „w przypadku A. P. (1) na niekorzyść działa jej dotychczasowa karalność sądową” (cytat). To ustalenie wydaje się błędne. Oskarżona A. P. (1) wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z 22 lipca 2009 r., sygn. akt: V K 860/09, była skazana za przestępstwo z art. 272 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 2 oraz na 10 stawek po 10 zł grzywny (k.251-252). Z treści pisma przewodniczącego V Wydziału Karnego Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z 7 października 2013 r. (k.1698) wynika, iż kara powyższa nie została zarządzona do wykonania, a orzeczona w wyroku grzywna została zapłacona w całości 14 września 2009 r. W związku z treścią art. 76 § 1 i 2 k.k. wobec upływu okresu próby i dalszych 6 miesięcy, powyższa kara uległa zatarciu z mocy prawa i oskarżona ma status niekaranej sędownie.

Po utrzymaniu zaskarżonego wyroku w mocy w pozostałej części i rozwiązaniu kar łącznych wymierzonych J. M. (1), A. M. i A. P. (1) w punkcie XIII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, Sąd Apelacyjny wymierzył im nowe kary łączne w wymiarze po 2 lata pozbawienia wolności. Przy ich wymiarze ze względu na ścisły związek przedmiotowy i czasowy w całości kierowano się zasadą absorpcji. Przy wymiarze kar łącznych grzywny oskarżonym A. P. (1) i J. M. (1) kierowano się z jednej strony wysokością korzyści majątkowej odniesionej z przestępstwa, a z drugiej ich sytuacją materialną.

Jednocześnie mając na względzie dotychczasową niekaralność sądową tych oskarżonych, pozytywne opinie z miejsca zamieszkania, fakt, iż wszyscy mają na utrzymaniu małoletnie dzieci, Sąd Apelacyjny uznał, iż można postawić wobec nich pozytywną prognozę na przyszłość, iż nie popełnią ponownie przestępstwa i będą przestrzegać porządku prawnego. Ta ocena skutkowała warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonych wobec oskarżonych J. M. (1), A. M. i A. P. (1) orzeczonych wobec nich kar łącznych pozbawienia wolności na maksymalny okres lat 5. Oddanie pod dozór kuratora sądowego w związku z art. 73 § 2 k.k. było obligatoryjne. Zdaniem Sądu Apelacyjnego samo zatrzymanie oskarżonych, przebieg śledztwa i udział w rozprawie sądowej oraz wymierzone tym oskarżonym grzywny, będą dla nich dostateczną nauką i przestrogą na przyszłość. Uznano też, iż przeciwko warunkowemu zawieszeniu orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności, nie sprzeciwiają się względy prewencji indywidualnej ani ogólnej.

Orzeczenie kar bezwzględnych godziłoby głównie w rodziny oskarżonych, a w szczególności w dobro ich małoletnich dzieci.

Z tych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku.

Sąd Apelacyjny zauważa również, iż Sąd Okręgowy w punkcie XV części rozstrzygającej na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych o numerze Drz 28-12 poz. 1-2, 5-12, 14-36 na karcie 1237-1239. Wśród tych dowodów, co do których orzeczono przepadek znajduje się samochód osobowy V. (...), seria III, nr rej. (...), w którym były ukryte przemycane środki odurzające. Dowód rejestracyjny samochodu wystawiony był na nazwisko J. M. (1). W związku z tym należy zauważyć, iż w wyroku z 11 kwietnia 2001 r., sygn. akt: II AKa 219/10, (Prokuratura i Prawo z 2002 r., nr 2, poz. 30), Sąd Apelacyjny w Lublinie wyraził słuszny pogląd, iż Sąd orzekając przepadek, powinien precyzyjnie określić przedmioty nim objęte oraz wskazać osobę, wobec której stosuje środek karny i za jakie przestępstwo. Sąd „meriti” tego nie uczynił, co w pewnym stopniu stanowi obrazę przepisu art. 70 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, ale w stopniu nie mającym wpływu na treść zaskarżonego wyroku.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w związku z art. 634 k.p.k. i art. 17 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., nr 49, poz. 223, z późniejszymi zmianami) wszyscy oskarżeni zostali zwolnieni od kosztów sądowych za instancję odwoławczą, albowiem ich uiszczenie ze względu na brak majątku i trudną sytuację materialną i rodzinną byłoby dla nich zbyt uciążliwe.

O kosztach nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonych J. M. (1), A. M. i A. P. (1) orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. prawo o adwokaturze (Dz.U. nr 146 z 2009 r., poz. 1188, z późniejszymi zmianami i § 14 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. nr 163, poz. 1348, z późniejszymi zmianami).